
ABUL: van het donker naar het licht

Gaan jullie mee naar een ver land in Noord-Afrika, naar Soedan? Daar loopt een jongen, zijn huid is heel donker, hij is ongeveer net zo oud als jullie. Wat is die jongen aan het doen? Gaat hij naar school? Nee, hij gaat niet naar school. Heeft hij dan vakantie? Nee, hij heeft geen vakantie, hij zit zelfs niet op school. Hij kan en hij mag niet naar school!

Abul loopt op blote voeten, hij heeft een stok in zijn hand en voor hem lopen een aantal koeien. Hij moet eten gaan zoeken voor de koeien van zijn vader. Iedere dag weer. Dat is zwaar werk voor een kleine jongen. Iedere dag in de brandende zon, op blote voeten door de bergen. Bovendien is het gevaarlijk in de bergen, er is daar al jarenlang burgeroorlog. Hij voelt zich nooit veilig als hij op pad is met de koeien. Hij durft niemand te vertrouwen en hij is blij als hij 's avonds weer veilig thuis is. Abul zal nooit leren lezen en schrijven, hij moet werken voor zijn vader. Toen hij ongeveer 16 jaar was, kwam er de angst bij dat hij op een dag opgepakt zou worden. Dan moet hij soldaat worden en mee vechten in de oorlog. En dat wil Abul helemáál niet! Hij heeft een donkere huid, een donker bestaan en een donkere toekomst.

Ja, en het wordt nog donkerder voor Abul. Op een dag wordt er vlak bij zijn huis iemand vermoord, zomaar op klaarlichte dag. Die man was gewoon bezig met zijn werk en toen werd hij doodgeschoten. Abul wordt bang, héél bang! Straks wordt hij ook vermoord! Abul moet daar steeds aan denken als hij de volgende dag met zijn koeien door de bergen trekt. En dan groeit er een plan in zijn hoofd. Hij gaat weg, weg bij zijn vader, weg bij zijn koeien. Hij durft hier niet meer te blijven. Hij verzamelt stilletjes eten, hij telt al zijn geld dat hij heeft, maar dat is niet veel. Hij stopt wat kleren in een rugtas. Alles neemt hij mee als hij de volgende dag weer de bergen intrekt.

Maar die avond komt Abul niet thuis, hij is gevlucht, zijn koeien heeft hij achtergelaten. Hij trekt de bergen door. Dagenlang loopt hij. Overdag verstopt hij zich vaak en probeert dan wat te slapen. 's Nachts reist hij verder. Hij heeft soms dagenlang geen eten. Hij zoekt naar eetbare paddenstoelen en andere planten of wortels. Heel vaak heeft hij erge dorst...

Dan komt hij bij de grens tussen Soedan en Libië. Nu moet hij voorzichtig zijn, hier staan overal soldaten. Het lukt hem om veilig de grens over te steken en dan gaat zijn tocht weer verder. Hij komt veilig in Libië, maar hoe nu verder??

Hij sluit zich aan bij een groepje vluchtelingen die de Middellandse Zee over willen steken. Abul hoopt dat zij hem kunnen helpen om een goed schip te vinden. Hij mag met hen mee naar een huis waar ze zullen blijven tot er een schip is dat hen naar Italië zal brengen. Hij hoopt dat hij nu eindelijk weer eens in een lekker bed mag slapen. Maar dat valt tegen! De kleine kamer waar hij moet slapen is mutvol, het is er vies en het stinkt er verschrikkelijk. Er zijn geen bedden en er liggen zelfs geen matrassen op de grond. Dekens zijn er niet. Hij mag de kamer niet uit, zelfs niet om naar de wc te gaan. Dagenlang duurt het wachten in die vieze kamer. Soms begint er iemand te huilen of te mopperen. Abul heeft al snel in de gaten dat hij dat niet moet doen. Als je te veel herrie maakt komt er iemand met een zweep of een stok en dan krijg je slaag. Hij heeft zijn tas en zijn geld afgegeven in ruil voor een bootreis. De donkere Abul hoopte op een beter bestaan. Maar het lijkt wel of het steeds donkerder wordt voor hem. De tijd in die vieze kleine kamer, vol ruziënde mensen lijkt eindeloos....

Maar dan, midden in een nacht komt er iemand de kamer binnen met een lantaarn en roept: Opstaan, we gaan vertrekken!

Iedereen staat zo snel mogelijk op, ze kijken naar de deur waar een man staat die hen naar de haven zal brengen.

Abul en de anderen volgen de man door donkere straatjes. Dan komen ze bij de haven. Er liggen vijf oude rubberboten met een buitenboordmotor. Daar worden ze naar toe gebracht. De boot is niet groot. De man die hen naar de haven bracht zegt dat ze nog dichterbij elkaar moeten gaan zitten, de anderen moeten ook nog mee! Eindelijk kan er écht niemand meer bij. De motor begint te draaien en dan varen ze de haven uit, de zee op. Voor het eerst van zijn leven zal Abul de zee zien!

Eerst is de zee wel rustig, maar dat duurt niet lang. De golven worden hoger en hoger. Abul krijgt buikpijn. Dit komt niet door de honger, het komt omdat hij zeeziek wordt. Zijn maag doet zo raar... hij moet overgeven! Maar Abul zit helemaal klem, Hij kan niet gaan staan, hij kan niet gaan liggen en dan...spuugt hij over zijn eigen lijf heen, zelfs over de jongen die naast hem zit. Bah!

Wat voelt hij zich vies en ellendig. Zijn huid is donker en hij voelt zich donker en somber en... heel erg bang op deze wilde zee in die donkere nacht. De golven slaan over de boot heen, de meeste mensen op het dek worden kletsnat. Abul is blij dat hij niet zo dicht aan de kant zit. Stel je voor dat hij eraf zou vallen, hij kan niet zwemmen!

Au, er trapt iemand tegen zijn rug. Hij heeft het koud! Dan trapt er iemand op zijn handen. Hoe lang gaat deze reis duren? Abul is zo bang en ook zo moe.

Eindelijk begint het wat lichter te worden. Abul ziet dat de golven van de zee heel hoog zijn, het schip gaat op en neer. Een man die aan de zijkant van de boot zit komt overeind. Hij is ook zeeziek en moet ook overgeven. Maar dan komt er weer een golf en... de man probeert zich vast te grijpen, hij grijpt mis en Abul ziet de man niet meer. Hij is van de boot gevallen, de zee in. Stil begint Abul te huilen. Dikke tranen lopen over zijn wangen.

Iemand gooit brood naar de mensen. Sommigen hebben nu wat te eten, maar lang niet iedereen. Er wordt ruzie gemaakt, er wordt gemopperd, gehuild. De hele dag dobert de boot op de wilde zee. De andere boten zien Abul soms dicht bij en dan weer verder weg. Dan wordt het weer avond, het wordt weer donker. Zo gaat het dagen door. Hoe lang zal de reis nog duren?

Eindelijk komen ze moe en uitgeput in Italië aan. De vluchtelingen worden naar een kamp gebracht waar ze voorlopig zullen blijven. Abul hoort dat er drie boten zijn gezonken, die mensen hebben de overkant niet gehaald. Wat vindt hij dat erg!

Eindelijk kan Abul weer eens wat uitrusten, weer eens wat gewoon eten. Maar als hij hier een paar dagen is, wordt hij onrustig. Al die mensen in dat kamp, is dit waar hij naar verlangde? Van andere vluchtelingen hoort hij dat hij hier niet kan blijven. Engeland! Daar moet hij heengaan.

Zo neemt Abul weer het besluit om weg te vluchten, nu niet thuis vandaan, maar uit het vreemdelingenkamp. Hij zwerft door Italië, naar Frankrijk. Hij moet naar de zee, weer de zee!

Hij komt in Frankrijk bij Calais in een vluchtelingenkamp. Daar hoort hij dat veel mensen proberen mee te liften naar Engeland. Nou dat zal hij ook eens proberen, hij kijkt uit naar een personenauto of een vrachtauto die hem mee wil nemen. Maar dat is nog niet zo eenvoudig. Hij kan ook niet betalen voor het meerijden, want geld heeft hij niet.

Eindelijk vindt hij iemand met wie hij mee mag. Hij kan de man niet verstaan, hij spreekt een heel andere taal dan Abul, maar hij

is wel heel vriendelijk, hij mag mee rijden. Daar gaat hij dan eindelijk naar Engeland. Maar eigenlijk weet hij niet eens goed waar Engeland is. De man rijdt kilometer na kilometer. Hoe lang zal het duren eer ze weer de zee zullen oversteken? Abul heeft niet in de gaten dat hij een andere kant uit gaat, België door en Nederland in, dan richting Duitsland. Bij de grens van Duitsland wordt de auto aangehouden. Hij moet papieren laten zien, maar die heeft Abul niet. Hij mag Duitsland niet zomaar in en moet daarom mee naar een gevangenis in Nederland. Daar zit Abul, hij heeft niets gedaan, hij is alleen op zoek naar een plek waar hij veilig kan wonen. Och, wat is hij verdrietig en bang. Alles is donker: zijn huid, zijn toekomst, zijn hart...

Na een maand wachten in de gevangenis, wordt hij vrijgelaten. De rechter heeft alles over Abul onderzocht en heeft besloten dat hij in Nederland mag blijven. Hij hoeft niet verder te vluchten. Er wordt een plaats gezocht waar Abul kan wonen. In Drachten is er een centrum voor vluchtelingen (eenAZC), daar gaat hij naar toe. Eerst is het wel fijn, allemaal mensen bij elkaar die gevlucht zijn. Je begrijpt elkaar als je verdrietig bent, je kunt elkaar allerlei dingen vertellen. Hij krijgt les in de Nederlandse taal, ze doen spelletjes, kijken tv, maken hun kamer schoon....

Het lijkt of er een lichtstraaltje komt in het leven van Abul. Maar...na een tijdje begint Abul zich te vervelen. Om zich heen zijn veel andere mensen in het centrum die gestrest zijn. Veel mensen worden boos om niets, dan krijgen ze ruzie en dan is er vaak geweld. Zó erg, dat de politie erbij moet komen. Abul vindt dit heel erg. Hij voelt zich eigenlijk nog niet veilig. Is hij gevlucht om zich in een vreemd land nog onveilig te voelen?

Als hij buiten het centrum komt zijn er mensen die hem na roepen: Ga naar je eigen land terug, man! De mensen zijn niet zo vriendelijk. Hij wil graag werken en geld verdienen, zodat hij voor zichzelf kan zorgen, maar dat mag niet. Het maakt Abul somber, verdrietig. Zijn huid is donker, zijn hart is donker en zijn toekomst is nog steeds donker.

Dan komt er opeens een verandering. Via een kennis komt Abul in een andere plaats terecht, een plaats hier vlakbij: in Groot-Ammers! Hij krijgt daar een klein appartementje waar hij kan wonen. Abul voelt zich opeens zo rijk! Een huis voor hem alleen! En er zijn vriendelijke mensen die hem helpen met zijn huis inrichten, ze helpen met boodschappen doen. Hij gaat zich

langzaam thuis voelen in deze nieuwe woonplaats. Eindelijk lijkt het alsof er een lichtstraaltje komt in Abuls donkere leven. Er zijn lieve mensen die hem meenemen naar de kerk. Hier begrijpt hij eerst helemaal niet zo veel van. Maar er komen jongelui naar Abul toe en zij vragen of hij meegaat naar de jeugdvereniging. Hij krijgt zo zelfs echte vrienden! Ondertussen doet hij steeds heel goed zijn best om de Nederlandse taal steeds beter te leren. Hij gaat steeds beter begrijpen waar het over gaat in de kerk. Er zijn mensen die hem veel vertellen over de Bijbel én vooral over de Heere Jezus. Wat vindt Abul dit mooi! Er begint een licht te schijnen in zijn hart. Hij hoort dat de Heere Jezus naar de aarde kwam als een kleine baby, Hij werd geboren in Bethlehem. Al heel snel moest de Heere Jezus vluchten, net als Abul. Het leven van Jezus was niet makkelijk, Hij is gestorven aan een kruis, als een misdadiger terwijl Hij nooit iets verkeerd had gedaan. Hij werd begraven, maar Hij is opgestaan uit de dood! Eerst was alles zo donker voor Abul: zijn huid, zijn toekomst, zijn hart. Maar nu... nu heeft de Heere Jezus zijn hart licht gemaakt. Zijn huid is nog net zo donker als toen hij in Soedan woonde, maar op zijn gezicht zie je een blijde, stralende lach. Zijn toekomst is lichter, hij heeft werk gevonden, hij verdient op een eerlijke manier zijn geld en hij is vriendelijk voor iedereen en helpt ieder die hij kan helpen. Zijn hart is zó licht en zo blij, dat komt omdat de Heere Jezus daarin mag wonen. Ja als Jezus in je hart mag wonen, dan ben je pas écht gelukkig!! Dan wordt het donker verdreven, dan is het voor altijd LICHT.